

HORIA GÂRBEA

DOAMNA
BOVARY
SÎNT
CEILALȚI

- TEXT PENTRU TEATRU -

PERSONAJELE

Emma Bovary (aceeași cu Regina din piesă)

Charles Bovary (același cu Regele din piesă)

Mefisto (același cu Ion, Prințul, Toreadorul, Hoțul)

Un vecin

Un tânăr în alb

(curteni, dansatori, păpuși)

LOCUL ȘI TIMPUL

La Bovary acasă, oricînd.

(Scena unui teatru. Regele și Regina din piesă își spun rolurile.)

REGINA : Am leacul care-mi trebuie, sînt vindecată ! Adio zilelor lungi petrecute anapoda, îngă un soț bătrîn și cocoșat. Alături de tine îmi voi schimba viața, îmi voi trăi de trei ori mai puternic fiecare minut. Bun spițer e-amorul !

REGELE : Da, singurul vindecător pe lume e amorul ! Ce-mi pasă de coroană și de sceptru ! Ești tu îngă mine !

REGINA : Am înfruntat toate pericolele de dragul acestei clipe.

REGELE : În sîrșit ! (Se sărută lung, intră Prințul.)

PRINȚUL : Ah, singurul spițer în lumea asta crudă-i amorul. De n- aș iubi cum iubesc, dreptatea mi s-ar părea un fleac. Doar el îmi dă putere, și astfel întărit pot să-l ucid pe unchiul ce tatăl mi-a ucis ! (Îi străpunge cu spada.)

REGINA : Iubite fiu ! Ia seama !

PRINȚUL : Doamnă, gura ! Îmi aleargă prin vine elixirul ferecat al dragostei. Acum, o alta-mi stă în inimă și te alungă, mamă ! Acum văd cine-ai fost și cum mi-ai trădat regescul tată.

REGINA : Dar fie-ți milă, a fost la mijloc doar dragostea!

PRINȚUL : De-ar fi fost altceva, n-aș fi avut căderea să te răpun cum meriți. (Intră Prințesa, rămîne uluită de ceea ce vede.)

PRINȚESA : Un măcel !

PRINȚUL : Măcel ? Se poate... iubirea pentru tine mă face să-l numesc dreptate. Cînd te privesc cu ochii holbați ai iubirii, pricep c-ai să mă poți trăda.

PRINȚESA : Eu, prințe drag ?

PRINȚUL : Da, preafrumos ! Și ca să nu te văd tîrîta în păcat, prefer să te sortesc, neprihănită, morții ! (O spintecă și pe ea.) Zeul acesta, Eros, ar trebui să fie al dreptății. Ce împede am început să judec de cînd mă aflu în puterea lui ! Veniți, supuși ai mei, spre a vedea. (Scena se umple de curtăni.) Aceste hoituri de care ne împiedicăm azi mi-au fost rude și iubită ! Dacă e cineva care să-i fi iubit mai mult ca mine, să spună, căci l-am ofensat. Tăceți ? Deci voi i-ați lingușit în vreme ce-i urați. Să vă ia naiba, în aerul cristalin al iubirii vă văd la fel de vinovați. (Îi curăță, unul cîte unul, pe toți.) Ah, că tare a mai fost licoarea ta, Cupidon ! Mă văd cum sînt, un prinț singuratic. Un tiran peste un popor absent. Fericiți cei ce mor din dragoste ! (Își înfige sabia în burtă și moare și el.)

(Aplauze furtunoase, curtenii, Prințul, Prințesa ies (Prințul, după ce agață sabia-n cui). Regele și Regina se ridică, pun în cui mantiiile și coroanele, sînt acum Charles și Emma, care se comportă ca un cuplu burghez din secolul XIX la întoarcerea de la teatru.)

CHARLES (cu nasul în ziar) : Ia te uită !

EMMA (turnînd ceaiul) : Ce mai e ?

CHARLES : Se pare că va fi o iarnă rece, deosebit de rece.

EMMA : De unde știi ?

CHARLES : Dacă scrie...

EMMA : Crezi tot ce scrie ?

CHARLES : Păi sigur ! Ce-ar însemna să scrie ceea ce nu va fi ? S-ar întoarce lumea pe dos. Ca-n piesa de-arn văzută-o.

EMMA : Nu mi-a plăcut deloc.

CHARLES : De ce ?

EMMA : Toți regii și prinții ăia... și pînă la urmă a u murit toți.

CHARLES : Păi sigur, dacă era tragedie.

EMMA : Nu-mi plac tragediile. Sînt prea triste.

CHARLES : Dacă-s tragedii ! Cum ai vrea să fie ? Eu m-am bucurat de ea. Din piese înveți mereu cîte ceva...

EMMA : Adică mergi la teatru să înveți ? Ce ?

CHARLES : Morala... s-o desprinzi din replici.

EMMA : Ce prostie ! Din piese nu e nimic de învățat. Că prințul l-a ucis pe rege sau că-i pe dos...

CHARLES : Emma, ești o superficială. Eu am citit undeva...

EMMA : Ai citit ? Unde ?

CHARLES : Nu mai știu exact.

EMMA : Și ai crezut ?

CHARLES : Evident !

EMMA : Prostule ! Ești un prost încrezător !

CHARLES : Emma, ce-ți veni ?

EMMA : Încrezător și încrezut. Bei ceai ?

CHARLES : Da. L-ai făcut bun.

EMMA : Bei ceai făcut de mine ?

CHARLES : De ce n-aș bea ?

EMMA : Știi că ai în blestematul tău de laborator kilograme de arsenic ?

CHARLES : Știu.

EMMA : Dar cianură ai ? Dar că eu știu unde o ții, știi ?

CHARLES : Mi se pare firesc să știi. Nu am secrete față de tine.

EMMA : Tîmpit ce ești ! Bei ceai în fiecare seară. Știi bine că aș putea să pun în el otrava cea mai tare, și bei...

CHARLES : Doar n-ai să mă otrăvești !

EMMA : De ce nu ? Nu ne-am certat niciodată ? Nu ai strigat la mine ? Și apoi ți-ai băut ceaiul... Stupid !

CHARLES : Asta ți-a dovedit cîtă încredere am.

EMMA : Nu spuneam eu ? Încrezător și prost. De ce să ai încredere în mine ? Mă cunoști de undeva ?

CHARLES : Doar ești nevasta mea !

EMMA : Și asta înseamnă că mă cunoști ? Of ! Că zadarnic mai arunci banii la teatru ! N-ai înțeles nimic.

CHARLES : Aici nu este teatru. E altfel.

EMMA : Atunci de ce te mai duci ? Ehe, domnule ! Jignește-mă tu mult cu încrederea ta ! (Ia un flacon.) Știi ce-i aici.

CHARLES : Vezi, că e periculos ! Astîmpără-te !

EMMA : Mă astîmpăr eu... deocamdată. Dar va veni o clipă cînd n-o să dau un ban pe viața ta.

CHARLES : Ehe ! Cred c-ai văzut prea multe piese !

EMMA : Exact cîte-ai văzut și tu. Numai că mie mi-au folosit.

CHARLES : Discuția asta mă plictisește.

EMMA : Sînt sigură. Pentru că n-o pricepi.

CHARLES : Eu mă duc să mă culc. E tîrziu.

EMMA : E devreme ! Prea devreme !

CHARLES : N-ar fi rău să vii și tu... Pari obosită. Noapte bună ! (Iese. Emma se mai joacă puțin cu borcanul cu otrăvă, apoi îl lasă. Bătăi în ușă.)

EMMA : Cine e ?

ION (de afară) : Eu...

EMMA : Care eu ? *(Deschide totuși, intră Ion, pușcăriaș nebun.)* Hopa ! Cine ești dumneata ?

ION : Ion.

EMMA : Ia te uită ! Stai jos ! Parc-ai veni de departe ...

ION : Păi da... *(Stă.)*

EMMA : Vrei să mănânci ?

ION : Nu, doar să șed. E frig afară.

EMMA : Da, o să fie o iarnă foarte grea. Vii de la ocnă! Ai fugit de la ocnă?

ION : Nu. Ea a fugit de la mine.

EMMA : Interesant. Cum era la ocnă ?

ION : Bogdaproste, bine. Vorbă mai deloc, muncă mai tot timpul.

EMMA : Dacă era bine, la ce-ai mai plecat ?

ION : Eh, așa...

EMMA : Și, va să zică, n-aveai nici o vină, nu ... ?

ION : Eu doar am strâns !

EMMA : Acuma înțeleg. Era urâtă ? Proastă ?

ION : Urâtă, nu. Proastă, ca fiecare.

EMMA : Păi atunci de ce ?

ION : A venit Taica...

EMMA : Cum adică a venit ?

ION : În vis a venit. El se prăpădise mai demult. Zice : Ioane, vezi că frate-miu se ține cu maică-ta. Ei m-au omorât, zice.

EMMA : Și mata l-ai crezut...

ION : Păi dac-a zis Taica ? Sfânt !

EMMA : Și cu ea ce-ai avut ?

ION : Ei, nu-mi dădea pace. l-am zis c-a venit Taica, poate-am să intru la ocnă, zic, nu vreau să te știu aici. Zic : du-te întîi tu la mănăstire, că așa nu pot.

EMMA : Și n-a vrut.

ION : N-a vrut. Zic : du-te, n-azi, să nu te știu cu alții. Am strâns-o și-am aruncat-o în gîrlă.

EMMA : Și așa te-au prins.

ION : Nu m-au prins. Că au zis că s-a rupt malul și s-a'necat. De... Dar mai pe urmă, pentru maică-mea și unchiu.

EMMA : Pe ei cum i-ai omorât ?

ION : La o nuntă, cu secera. Zice unchiu' : lasă, ioane, și nu mai fi supărat că nu știu ce... Atunci am băgat secera-n ei. Se piteau bine, nu-i bănuiam. Dacă nu venea Taica... *(Scoate un fluier.)*

EMMA : Ioane !

ION : Da.

EMMA : Tu ești nebun ?

ION : Sînt. De cîțiva ani.

EMMA : Bine. Dar să nu cîmți, că-l scoli pe bărbatu-meu.

ION : Aha, ești măritată ?

EMMA : Sînt. De cîțiva ani. Ascultă, era frumoasă ?

ION : Era. Înecată, barem, era ca o sfință.

EMMA : Și nu ți-a fost milă de ea ?

ION : Ba mi-a fost mie, dar dacă a poruncit Taica... Ce să fac ?

EMMA : Dar de mine nu ți-ar fi milă ?

ION : Ba da. Că pari femeie bună, cumsecade.

EMMA : Așa par ? Ai vrea să ascuți povestea mea ?

ION : Nu.

EMMA : De ce ? Eu am ascultat-o pe-a ta.

ION : Așa e. Dar la ocnă am ascultat numai povești de-ale bărbaților. M-am dezobișnuit de poveștile femeilor.

EMMA : Deci, nici tu nu mă dorești. Trebuia să mă aștept. Ascultă, tu înțelege că mi-e frică să mor ?

ION : Cum să nu !

EMMA : Dar înțelege și că mi-e frică să trăiesc ?

ION : Asta-i ușor de înțeles...

EMMA : Și atunci nu-i nimic de făcut ?

ION : Știu eu ? Să cînt, poate...

EMMA : Cîntă ! Că e totuna.

(Ion începe să cînte din fluier, intră Charles, buimac.)

CHARLES : Emma ? Ce se-ntîmplă ?

EMMA : Nimic, se cîntă. Uite, dumnealui se numește Ion. E unul dintre cei mai interesanți oameni pe care i-am cunoscut.

CHARLES : Iertați-mă, domnule. Nu observasem că... Îmi dați voie ? Charles Bovary. *(Își dau mîna.)*

EMMA : Noua mea cunoștință a acceptat să rămînă la noi noaptea asta.

CHARLES : Desigur... modesta noastră ospitalitate...

EMMA : Lasă politețurile, Charles. Domnul înțelege foarte bine situația. De altfel, este un om cu bogată experiență de viață : ocnăș și nebun !

CHARLES : Vă rog să mă iertați, Emma e uneori ciudată...

EMMA : Deloc ! Să spună chiar el. Ești nebun ?

ION : De cîțiva ani...

EMMA : Vezi ? Cîți oameni ai omorât ?

ION : Numa' doi.

EMMA : Ei, aș ! Dar iubita ta ?

ION : De ea n-au știut. Au zis că s-a rupt malul și s-a'necat.

EMMA : Deci, totuși trei, cu totul.

CHARLES *(în șoaptă)* : Emma, vorbești serios ?

EMMA : N-ai auzit ? Trei !

CHARLES : Și tu îl lași în casă ? E periculos pentru noi.

EMMA : Gonește-l, dacă ai curaj !

CHARLES : Hmm... Nu te supăra, domnule, ții să rămîi la noi în noaptea asta ?

ION : Ei, doar că n-am unde să stau.

EMMA : Vezi ? E un caz de forță majoră.

CHARLES : Lasă prostiile !

EMMA : Prostii ? Gonește-l tu. Eu îl accept.

CHARLES : În fine, treaba ta. Eu vreau să dorm. Bună seara. *(Iese.)*

EMMA : Ai văzut ? Ăsta-i bărbatul meu... Ți-a plăcut ?

ION : Da, că pare om bun. Cumsecade.

EMMA : Și tu zici asta ?

ION : De ce să nu zic ?

EMMA : Așa și este ! De ce să nu zici ? Costă ceva ? De ce să nu mă omori și pe mine ?

ION : Eu, pe tine ?

EMMA : Atunci de ce nu vii cu mine ?

ION : Unde să vii ?
EMMA : În lume. Numai tu, că ești nebun, ai fi putut să vii. Așa, nu mai e nici o speranță...
ION : Mai bine stai cu el.
EMMA : Nu zău ? Cu el ? Ascultă, tu mai ai pe cineva pe lume ?
ION : N-am.
EMMA : N-ar fi păcat să mori. Așa-i că n-ar fi ?
ION : Știi și eu... Nu.
EMMA : Sigur că nu. Vino aici !
ION : Unde ?
EMMA : Aici. Lîngă mine. *(Se apropie și ea, apoi îl strînge în brațe și strigă.)* Ajutor ! Charles, Charles... ! Ajutor !
CHARLES *(întră în fugă, vede scena și, dînd cu ochii de spada Prințului, o ia și-l înjunghie pe Ion, care cade mort, apoi rămîne cu spada, confuz)* : Ce imprudență... Cum ai putut să-l găzduiești ?
EMMA : Despre ce imprudență vorbești ?
CHARLES : Putea să te omoare, să-ți facă orice...
EMMA : Serios ? Eu cred că nu era nici un pericol.
CHARLES : Ce-i cu tine ? Un șoc ?
EMMA : Lasă prostiile ! Mai bine vezi... L-ai omorît pe bietul om.
CHARLES : Pe ăsta ?
EMMA : Chiar pe ăsta. Tu, cu gelozia ta absurdă.
CHARLES : Dar ai strigat ! Era normal.
EMMA : Eu ? Visezi...
CHARLES : Ce vrei să spui ?
EMMA : Voi, bărbații, care sînteți gata de orice violență; ce-ai avut cu el ?
CHARLES : Ce să am ?
EMMA : Atunci de ce l-ai spintecat, prințisorule ? Hai, lasă frigarea din mîină, că nu te prind scenele astea... Tocmai tu, alinătorul suferințelor ! Ca să vezi ! Ai studiat chirurgia ?
CHARLES : Emma ! Știi bine de ce l-am ... l-am...
EMMA : L-ai sfîrtecat ca pe un purcel !
CHARLES : A vrut să ... S-a dat la tine !
EMMA : Ce spui ? Ai și martori ?
CHARLES : Eu nu înțeleg jocul ăsta.
EMMA : Dragul meu, toată lumea știe că ai fost un tip ascuns. Nu mă soteai decît la spectacole stupide cu regi și prinți care se omorau. Instincte sadice ! Pot depune eu mărturie că bietul om intrase doar să se-ncălzească.
CHARLES : Era un ocnaș evadat.
EMMA : De unde să știi ! Eu, miloasă, l-am primit. Tu, coleric, l-ai văzut și : haț ! Vei beneficia de circumstanțe atenuante !
CHARLES : Adică mă vei trăda.
EMMA : Fără milă.
CHARLES : Am vrut să te salvez.
EMMA : Pe dracu' ! M-ai omorît zi de zi. Ai extras morala din toate piesele proaste. Ce aere savante ! Și cînd îți beai ceaiul, nepăsător, sigur că eu sînt prea proastă ca să te otrăvesc. Ei, destul. Și lasă porcăria aia de sabie ! Să nu-ți treacă prin gînd să

mă omori și pe mine ! Îți dai seama ce neplăcut va fi să te trezești mîine cu poliția peste tine și cu două cadavre în casă...
CHARLES : Și ce se va întîmpla ?
EMMA : Nimic. Te vei preda. Avocații vor pleda. Un moment de rătăcire, vecinii toți, implorați de mine să declare că erai nebun... Eu, plînsă, la proces... Asasinule !
CHARLES : A fost dintr-o greșeală...
EMMA : Dar nu pe el, ci pe mine m-ai asasinat. Acum plătește !
CHARLES : Draga mea, te rog !
EMMA : Mă rogi, ai început să mă rogi ? De cînd nu m-ai mai rugat nimic ?
CHARLES : Te rog...
EMMA : Ticălosule ! Îți beai ceaiul seară de seară, ceaiul făcut de mine printre borcănașe cu otravă !
CHARLES : Chiar nu ți-e milă ?
EMMA : Aș ! Totuși, mai e o șansă. Era un ocnaș evadat... nimeni nu știa că a venit la noi... îl îngropi în grădină...
CHARLES : Și dacă mă vede cineva ?
EMMA : Ghinionul tău. Totuși, ai o șansă.
CHARLES : Nu pot !
EMMA : Atunci recunoaște-ți crima !
CHARLES : Care ?
EMMA : Asta pe care n-ai comis-o, spintecătorule ! Pentru alea pe care le-ai făcut nu te va osîndi, din păcate, nimeni.
CHARLES : Și după aceea... ?
EMMA : Hai, îngroapă-l în grădină ! Și după aceea ? După aceea vom trăi liniștiți pînă în ziua cînd mă voi hotărî să te denunț.
CHARLES : De ce să mă denunți ?
EMMA : Așa, ca o distracție provincială ! Îți dai seama ? Dacă-l găsesc mîine mort, o să fie tevatură; dar dacă îl dezgroapă după trei ani, la denunțul unei soții amenințate care a tăcut de frica bărbatului asasin ?! Va fi grandios...
CHARLES : Spune-mi că nu !
EMMA : Ce nu ?
CHARLES : Că ai glumit . Că o să spui adevărul.
EMMA : Adevărul e că ești o secătură plicticoasă și te condamn la o viață agitată. O să te temi! Iar eu o să-ți refuz bomboanele insipide, iar ceaiul o să mi-l fac singură. Să nu pui în el vreo spurcăciune de praf.
CHARLES : Emma, te mai rog o dată... Te iubesc... Tu ai fost idealul meu.
EMMA : Dacă mai spui o dată cuvîntul ăsta sau orice altă vorbă răsuflată, chem poliția!
CHARLES : Și ce să fac ?
EMMA : Du-te să-l îngropi! Sub castan. Lopata e în dreapta ușii. În cuînd se face ziua.
CHARLES : Nu am putere. Cheamă pe cine vrei! Tu ai strigat, eu l- am ucis! Facă ce-or vrea!
EMMA : Bine! *(Stă în fotoliu și-și amestecă zahăr în ceai, o vreme.)*
CHARLES : Ce faci ?
EMMA : Aștept dimineața.

CHARLES: Și eu?

EMMA: Așteapt-o și tu. Vrei să trezești oamenii în puterea nopții, ca să le spui că ești un criminal? Ar fi spectaculos, dar eu sînt prea bine-crescută pentru asta.

CHARLES: Nu te gîndești la mine.

EMMA: Numai la tine mi-e gîndul. Ce-ai să pățești, cum ai să te chinui la poliție, la judecată, la pușcărie. Îmi crește inima.

CHARLES: Am să-l îngrop.

EMMA: Treaba ta.

CHARLES: Și ai să taci?

EMMA: Poate...

CHARLES: Tu ești, de fapt, criminala. De ce-ai tăcea?

EMMA: Ca să te chinuiesc cît mai mult timp. De aia.

CHARLES: Nu știu ce să fac...

EMMA: Ia-l în spinare și direcția castan!

CHARLES (*Îl urcă pe Ion în spate*): Cît sînge a curs!

EMMA: Măcelarul! Mai zici că ești subchirurg. Nu m-aș da pe mîna ta!

CHARLES: Ștergi tu aici?

EMMA: Adică să-ți fiu complice? Ștergi tu, cînd te întorci.

CHARLES: Tîmpită blestemată!

EMMA: În sfîrșit, o vorbă de duh. Te-am învățat cît în șapte piese, astă seară.

(*Charles iese, Emma, în fotoliu, cască și răsfoiește o carte. Întuneric.*)

II

(*Același salon, însă acum fundalul este amenajat ca scena unui teatru de păpuși. Fotoliile în care stau Charles și Emma sînt așezate alături, cu spatelul la public, și din ele cei doi urmăresc reprezentația cu marionete. Marionetele sînt destul de grosolane și "vocale" lor sînt groțeste.*)

REGINA-PĂPUȘĂ: Am leacul care-mi trebuie! Sînt vindecată! / Căci dragostea ta astăzi mă-mbată! / Amor e un spițer vrednic, de treabă / Doar eu știu cît de rău am fost bolnavă. / Și-un strop gustînd din leacu-i fermecat / Într-o femeie nouă m-am schimbat.

REGELE-PĂPUȘĂ: Te cred și eu și poți s-o spui oricui / a mai sorbit cîndva licoarea lui! (*O sărută.*)

PRINȚUL-PĂPUȘĂ (*intră cu un ciomag viu colorat în mînă*): Luați seama că flaconul pomenit / cu cap de mort și oase-i zugrăvit. / Și eu lubesc, așa că prin urmare / am din amor puteri de răzbunare. (*Le trage celor doi cîte una în cap, ei cad.*) Dar nu-i destul ce v-am făcut: anume / veți mai plăti chiar și pe ceea lume!

(*Apare o marionetă Drac, îi înhață pe cei doi și îi tîrăște afară, cîntînd deșănțat.*)

DRACUL-PĂPUȘĂ (*cfntă*): Ați făcut cum am zis / azi vă dau ce v-am promis. / Ați ucis, ați furat / Eu la mine v-am chemat. (*Și iarăși de la capăt, pînă dispăre.*)

(*Din tavan coboară cu o sfoară nedisimulată o Păpușă-Îngeraș cu formă și vopsea hidoasă, care pune o cunună pe capul Prințului- Păpușă.*)

PRINȚUL-PĂPUȘĂ: Am răzbunat un tată și dreptate / Azi am făcut la toți pe săturatel

(*Muzică de fanfară, cortina cade peste scena păpușilor, Charles și Emma aplaudă, apoi își întorc fotoliile cu fața la public; pe măsura dintre ele, ceainicul este pregătit. Emma toarnă ceaiul.*)

CHARLES: Ei, ce zici? O piesă bună, totuși!

EMMA: Nu mi-a plăcut deloc. Asta-i piesă? În piesele serioase mor toți.

CHARLES: Sînt piese și piese... Ai vrea să fie toate la fel? Eu învăț din fiecare cîte ceva, mereu altceva.

EMMA: Ce plicticos ești! Din piese nu-i nimic de învățat. Cel mult cum trebuie să te răzbuni.

CHARLES: Asta-i secundar. Totdeauna am fost uimit cum reții tu din teatru tot felul de mărunțișuri, dar nu ideea principală, morala.

EMMA: De unde știi că nu rețin exact ce-mi trebuie? Ce plicticos ești, Charles! Ți-o spun cu admirație, să știi. Cine crezi că ar avea puterea să vadă ațtea piese, să citească ațtea cărți, știind dinainte că va vedea în ele doar "morală", exact ce este mai enervant? Să citești ca să înveți! Ce plictiseală!

CHARLES: Și ceaiul ăsta mă duce cu gîndul la India, la Ceylon, e ca o carte de geografie...

EMMA: Îmi vine greață cînd mă gîndesc la el în felul ăsta! Te rog să taci! Eu nu beau ceaiul ăsta, domnule spițer, parcă-mi beau viața, așa să știi!

CHARLES: Am citit undeva asta! Tu ții minte lucruri aiurea de prin cărți și mi le oferi pe neașteptate, exact cînd nu e momentul.

EMMA: Vrei să ne certăm?

CHARLES: Deloc. Ziceam doar așa...

EMMA: De ce nu vrei să ne certăm, dragul meu, de ce? O ceartă irațională, cu argumente absurde! Tu nu poți fi niciodată absurd! Nu pot să aud și eu o dată de la tine: "pentru că de aia!" sau "uite-așa, nal ca să te miri tu!".

CHARLES: Sînt rațional.

EMMA: Excesul de rațiune te face tembel! (*Bătăi în ușă, Charles deschide și intră un Toreador, cu valiză, peste care poartă pînza roșie și o spadă.*)

CHARLES: Dumneavoastră?

TOREADORUL: Bună seară! Eu sînt toreadorul. Primarul mi-a recomandat...

CHARLES: Poftiți, intrați. Moșul ăsta face mereu așa. Ne trimite oaspeți neanunțați. Îi primim bucuroși, dar, iertați-ne, n-am știut. E corrida?

TOREADORUL: Cum? N-ați văzut ațișele? Nu s-or fi pus destule. Impresarii ăștia... Or să mai lipească mîine dimineață, cînd o să fie prea tîrziu. Iar pe dumneavoastră să nu vă prevină! Să mă luați drept hoț, să fiu în situația de a vă lua pe nepregătite... Încă o dată: iertare. (*Face o plecăciune.*)

CHARLES: Dar nu ne-ați întrerupt din cine știe ce... Tocmai venisem de la teatru și...

EMMA: Și, ca de obicei, ne certam în legătură cu piesa. Să vă ofer un ceai și să auzim părerea dumneavoastră. (*Stau jos toți trei, Emma toarnă ceaiul.*) Sînteți de fapt un fel de actor.

TOREADORUL: A, nul teatrul nu mă pasează deloc. Vă dați ușor seama de superioritatea corridei.

EMMA: Ba nu-mi dau.

TOREADORUL: Păi bine, scumpă doamnă, la teatru totul e scris dinainte. Știi de la început că regina și-a omorât soțul ca să se mărite cu amantul sau invers. Știi că prințul se va răzbuna și că, într-un fel sau altul, vor muri cu toții. Actorii nu se pot abate de la scrisul autorului. Pe cînd la corrida piesa se joacă mereu altfel. Taurul poate fi furios ori apatic, toreadorul poate fi vesel sau deprimat. Se poate să-l ucidă el pe taur, dar asta nu-i sigur! Se poate întîmpla și pe dos. Altfel n-ar mai veni nimeni la corrida. Chiar mă mir: dacă la corrida s-ar ști de la început cum se termină cine ar mai da banii? Și totuși, oamenii se duc la teatru chiar cînd au citit piesa.

CHARLES: Domnule, mi-ați dat un argument grozav în discuția cu soția mea! Oamenii se duc la teatru ca să învețe, să extragă din piesă miezul moral. În timp ce la corrida se duc de dragul emoției. Asta-i deosebirea!

TOREADORUL: Cum? Credeți că la corridă nu este nimic de învățat? Vă înșelați! Puțini sînt cei care o cunosc în amănunt.

CHARLES: Dar nu are o morală a eil

TOREADORUL (*confuz*): Ba... să vedeți... că are! Adică... dacă toreadorul se pricepe, omoară taurul. Dacă nu, îl împunge taurul pe el.

EMMA: Cred că dînsul are dreptate. (*Ironică.*) E ca la teatru: pe împunse. Ori prințul îl spintecă pe rege, ori regele pe prinț. Numai că la tauri nu știi dinainte care pe care.

TOREADORUL: Întocmai.

EMMA (*se ridică și ia spada, aceeași cu a Prințului din partea I*): E tăioasă?

TOREADORUL: Grozav de tăioasă și de ascuțită. E de Toledo.

EMMA (*fandeață cu spada*): Ați omorât mulți tauri cu ea?

TOREADORUL: Trei sute patruzeci și doi și jumătate.

EMMA: Cum, jumătate?

TOREADORUL: Unul a căzut în arenă, l-au crezut mort și, cînd să-l scoată, s-a trezit și a sfîșiat trei rîndași. La cererea publicului, a fost lăsat în viață, cred că mai paște și azi prin Spania.

CHARLES: Sîngeros spectacol. Nu știu dacă publicul nostru îl va gusta.

TOREADORUL: Impresarul! Zicea că nu contează unde mergem, că lumea e peste tot la fel de sîngeroasă.

EMMA: Avea dreptate. (*Se joacă iar cu spada.*) Ce ziceți, o femeie poate fi toreador?

TOREADORUL: Ce să zic? Nu cred!

CHARLES: Nici eu.

EMMA (*dispreț*): Tu...

TOREADORUL: Nu cred, doamnă Bovary. I-ar lipsi curajul, poate în clipa cea mai importantă, aceea a estacării taurului. Puțini sînt chiar bărbații care îndrăznesc.

EMMA (*se joacă mereu cu spada*): Nu cumva publicului nu i-ar veni la socoteală să vadă o femeie făcînd ceea ce puțini bărbați au curaj să facă? Ce spuneți?

TOREADORUL: Nu! Cred că bărbații protejează femeia nelăsînd-o în arenă.

CHARLES: Desigur! Chiar prezența în tribune este un gest... eu n-aș fi de acord ca soția mea să asiste la o corrida.

EMMA: Deci, nu mergem mîine la corrida?

CHARLES: Mă știi tu sadic?

EMMA: Eu vreau să merg. La ce oră este?

TOREADORUL: La cinci după-amiază. Toate corridele încep la cinci după-amiază. E un ritual.

CHARLES: Nu-i un spectacol bun pentru o doamnă.

EMMA: Vezi? De aceea femeile se îndrăgostesc de toreadorii. Soții încăpățînați nu le lasă să-i vadă de aproape.

CHARLES: Da, ciudat. Am citit parcă despre un caz... undeva în Spania... ceva cu o țigancă... a ucis un ofițer că n-o lăsa la corrida... sau invers, ofițerul a ucis-o pe ea ca să nu se ducă.

EMMA: Ai citit!

TOREADORUL: Se poate. La noi e banal, în fiecare lună se întîmplă d-astea.

EMMA: Vezi? Cînd nu lași o femeie la corrida se pot întîmpla accidente. Am auzit, domnule, că toreadorii au mare succes.

TOREADORUL: Ce să vă spun... nu mă pot plînge.

CHARLES: Este absolut firesc, publicul admiră actorii.

EMMA: Nu cumva o fac pentru a se apropia de arenă? În care n-au voie să lupte...

TOREADORUL: Nu cred că-și doresc să lupte.

EMMA: Ce știți dumneavoastră? Poate femeia e un toreador mai bun. (*Îndoie spada la perete, o vîntură prin aer.*) Dacă femeia, în arenă, ar vedea în taur principiul masculin? L-ar vedea pe opresorul ei? Ce credeți? Nu l-ar înjunghia mai bine? Așa, de la bărbat la bărbat, lupta e fără patimă...

TOREADORUL: Mde, deocamdată n-am văzut o femeie să ucidă cu spada un taur.

EMMA: Vezi acum! (*Se-ntoarce brusc și-l străpunge pe Charles, care a rămas în fotoliu; spada trece prin el și iese prin spate, fixîndu-l de spătar, Charles rămîne atîmat cu capul la piept.*)

TOREADORUL: Ce-ai făcut! L-ai omorât! **Madre Dios!**

EMMA: Vezi cum vorbești! Spada e a ta.

TOREADORUL: Dar tu l-ai omorât pe bietul om...

EMMA: Vezi să nu te creadă cineva! Tu l-ai omorât!

TOREADORUL: Femeia e ne bună! (*Dă să iasă.*)

EMMA: Nu te mișca, stimate ucigaș de tauri, că mîine o pățești! Ai venit aici, mi-ai trezit pasiunea și cînd soțul meu, pașnicul burghez, a îndrăznit să se opună seducerii mele, ai înfipt spada în el.

TOREADORUL: Eu?

EMMA: Așa voi povesti eu mîine. Mi-e teamă că o lovitură atît de precisă este mai potrivită cu un toreador decît cu o nevastă cumînțică, așa cum sînt văzută eu. Ce zici? Bună treabă, nu?

TOREADORUL: Nu poți spune asta...

EMMA: De ce nu? Voi aveți reputația de cavaleri iuți la mîine și la spadă, deprinși cu sîngele. Un taur, care pentru o femeie este doar o viitoare ciorbă de văcuță, pentru voi este un adversar.

TOREADORUL: Ce facem acum? Nu pot să spun altceva decît adevărul. Și mă vor crede, pînă la urmă...

EMMA: Ași! Justiția noastră e cam rea cu aventurierii; faptul că ai sîngele iute o să-i impresioneze totuși pe jurați și-o să scapi doar cu vreo doisprezece ani de ocnă.

TOREADORUL: Și atunci?

EMMA: Ți dau o șansă. O să fugim împreună. Lăsăm în urmă un cadavru, sigur că ți va fi atribuită crima. Dar ce ne va păsa? Vom fi departe, tu vei omorî tauri în arenă, undeva prin Mexic de pildă, și eu, deghizată în gitană, o să fiu amanta ta.

TOREADORUL: Nu mă simt în stare.

EMMA: Reputația toreadorilor e proastă, dar mintea lor, și mai și! N-aiuzi că-i singura șansă? Altfel, ocna te mănâncă, iar pe mine - vâlul de văduvă.

TOREADORUL: Dar situația mea?

EMMA: Până și toreadorii sînt niște burghezi dornici de "situație"! Ufi! Nu-i loc de ntors pe lume. Degeaba am schimbat un subchirurg pe un toreador!

TOREADORUL: Ce să fac? Mi-e frică.

EMMA: Mie nu. După cîta vreme am trăit cu individul ăsta nesărat, am mers cu el la teatru, de unde ne întorceam ca să discutăm zadarnic, fiindcă el nu pricepea nimic... Țsta l-a fost sîrșitul, pricepi? Dacă nu avea pasiunea asta a teatrului, poate ar fi scăpat. O pasiune vană, ca a unui surd pentru operă! A văzut zeci de prinți înfigînd spada în zeci de regi și sute de conți vîrșînd sîngele a mii de marchizi, fără să-i treacă prin cap că o spadă e un obiect tăios! Îi interesa "morală": Nal (*Apasă și mal mult mînerul spadel, Charles se clatină cu fotollu cu tot.*)

TOREADORUL: Isprăvește! (*Se crîspează de greață.*)

EMMA (*calmă*): Dacă vrei să vomîți, pe culoar, a doua pe dreapta. Dar vino repede, că avem treabă. (*Toreadorul lese.*) Nu încerca să fugi, că ocna te mănîncă!

(*Emma se duce, trage cortina scenei cu păpuși, se urcă pe scenă și, trăgînd de sfori, aduce marionetele în poziția verticală. Muzică. Între marionete și împreună cu ele, Emma începe un dans de teatru de estradă, cu gesturi tot mai indecente, apoi valsează cu marioneta Dracului, punînd pledici celorlalte marionete, care dansează și ele. Totul este doar reveria Emmel; Toreadorul, cînd se va întoarce, nu va vedea nimic. Dansul crește în viteză.*)

EMMA: Ce credeți voi?! Că doamna Bovary sînt eu?! Voi sînteți doamna Bovary, nemernicilor! Osîndiților! Șapte generații de prinți au ucis șapte generații de prințisor! și viceversa. Vincoacel (*Îl la în brațe pe Drac.*) Tu ești doamna Bovary, drăguțule, cam tuciuriu, dar nostim! Ah, singurul spițer pe lume e amorul! El te face să ronțai ca pe o acadea capul lubitului. (*Smulge capul Prințului și-l aruncă jos.*) Ce credeți voi? (*Ciupaște sforile marionetelor ca pe niște corzi de harfă.*) Ce credeți voi, spînzuraților?! Că eu sînt eu? Voi sînteți doamna Bovary, singurelor! Ce să-i faci? Azi e sabatul soțioarelor de spițeri! (*Trage de coadă marioneta Dracului.*) Hai la mine, măgărușule! Uite ce codrițăul Dum-ne-zeu a-mu-rîti și te propun pentru postul lull! Asta am citit-o undeva. Unde? E bine să citești, ațmaților, dar e mai bine să-ți vezi de treabă! (*Cîntă.*) Pe un umăr de băiat / am citit fiind tatuat / singurul spițer-e-amorul / bel ce-ți dă și faci omorul. Să vină îngerașul! Să mă încoroneze! (*Din tavan coboară îngerașul hidos; o încoronează.*) Așa! Și tu ești madam Bovăroalaca, sforarule! (*Între Toreadorul, o caută cu privirea în jur.*) Aici sînt! (*Sare jos de pe scenă, în urma ei cortina cade*

peste scena păpușilor.)

TOREADORUL: Ce facem acum?

EMMA: Plecăm, ce să facem!

TOREADORUL: Asta am înțeles, dar...

EMMA: Ai înțeles și tu ceva? Ce spui? De-a mirării! Pe urmă, vei fi al meu. Și vei lupta în arenă ca să mă păstrezi așa cum sînt: frumoasă, elegantă și deșteaptă.

TOREADORUL: Și cît o să dureze asta?

EMMA (*îi pune degetul în piept*): Pînă cînd un taur mai ager ți va băga un corn în mațel! Din acel moment, obligațiile tale față de mine vor înceta.

TOREADORUL: Pînă mori!

EMMA: Nu te mai tînguli întrî în case de oameni, îi omorî cu spada și tot tu plîngi.

TOREADORUL: Nu! Mîine vorbim! Să vină lumea! Să povestesc tot ce- ai făcut în noaptea asta, asasină ce ești!

EMMA: Vezi să nu te creadă cineva!

TOREADORUL: Nu poate fi mai rău la ocna decît cu tine în lume. Mai bine fug singur.

EMMA: Ce păcat că nu mergi la teatru! Ai fi aflat ce bucurie este pentru oricine să fugă împreună cu altcineva, după ce a făcut dreptate.

TOREADORUL: Cum, dreptate?

EMMA: M-ai eliberat de plictiseala acestui loc și de tirania înțeleptului meu bărbat. Ai ucis pentru mine. Perfect! Fi cavalier pînă la capăt! Nu?

TOREADORUL: Pari să uiți de-a binelea cine l-a înjunghiat de fapt.

EMMA: Hal, nu te-mpiedica de amănunte. Cum vrei să fi erou, dacă te ocupi de toate mărunțișurile?

TOREADORUL: Nu mă mișc și pacei!

EMMA: Vrei la ocna?

TOREADORUL: Tu o să ajungi acolo, pentru crima ta.

EMMA: Nici pomeneală! Dar mai am o soluție: să-l înlocuiești pe Charles. Ți razi mustața și gata. Pe el îl îngropăm în grădină. Nimeni nu va observa. Aveți cam aceeași înălțime, hainele ți se vor potrivi...

TOREADORUL: Dar prietenii?

EMMA: Nu avea prieteni. Nimeni nu l-a privit cu atenție pe acest om. Nici măcar eu. Doar că va trebui să mergi des la teatru, ca să nu dai de bănuț.

TOREADORUL: Nu se poate! Nu mă pot preface.

EMMA: Atunci, alege: plecarea, ocna sau... Repede. Nu ai altă cale.

TOREADORUL: Bine, talpa-ladulul! Să mergem.

EMMA: Halde!

TOREADORUL: Cum, așa? N-ai bagaje, nu-ți iei nimic?

EMMA: Ce-ai vrea să iau? Portretul răposatului? Am cîteva lucruri într-un cufăraș. Îl iau și mergem.

TOREADORUL: Vrei să spui că totul era pregătit? Știai c-o să vin și că o să arunci asupra-mi crima ta?

EMMA: Nu. De ani de zile cufărașul stă pregătit. Nu știam cum va fi. Dar am fost sigură că odată și-odată o să vină vremea!

TOREADORUL: Ce monstru!
EMMA (*Îa dintr-un colț cufărașul*): Să nu-ți treacă prin cap să mă omori dacă o să fim singuri. Știi să ți-o iau înainte.

TOREADORUL: Acum e totuna! Fac ce spui. A pus dracul stăpânire pe mine.

EMMA (*a luat cufărașul, e gata de plecare*): Nu-ți uita spada!

TOREADORUL: Nu mă mai ating de ea.

EMMA: Prostii! Cum o să-ți câștigi gloria, dacă nu lupând? Ca să nu mai zic de bani.

TOREADORUL: E spurcată.

EMMA: Recunosc - bărbatu-meu era mai puțin pur decât un taur. Totuși, o s-o leil (*Scoate spada din pieptul lui Charles, o șterge pe ziar și o întinde Toreadorului, care o ia cu scîrbă.*) Acum, hail

(Dînd să iasă, se aud bătăi în ușă. Emma aruncă repede pînza Toreadorului peste fotoliul unde zace Charles, Toreadorul se urcă pe scena păpușilor, se ascunde dincolo de cortină, Emma deschide și intră un bărbat legat pe sub fălci cu o basma.)

EMMA: Ce doriți?... A, vecine! Să nu te recunosc, legat așa!

VECINUL: Cumătrul Bovary nu este aici?

EMMA: Nu.

VECINUL: Al dracului mă doare! Zicem să mi-o scoată... Ce n-am pus? Ce să-ți mai spun? Ce n-am pus!

EMMA: Ce să pui, domnule! Odată vătămată, s-a isprăvit.

VECINUL: Și acum, noaptea... Dacă nu-i dînsul, îl aștept...

EMMA: Vino mai bine mîine.

VECINUL: Îl aștept pînă mîine, pînă poimîine, pîn-o veni!

EMMA: Dacă-i așa, lasă că ți-o scot eu.

VECINUL: Știi s-o scoți? Scoate-mi-o!

EMMA: Șezil!

VECINUL: Adu cleștele!

EMMA (*a urcat pe scena păpușilor, de unde revine ascunzînd la spate spada*): Ia dezleagă-te.

VECINUL: Pentru ce?

EMMA: Legat nu pot.

VECINUL: Ce?

EMMA: Ei, asta-mi place! Măseaua! Știi cum ți-o scot? Pînă să clipești din ochi. Odată... Pa! (*Îi înfige spada în piept.*) Așal Vîno!

TOREADORUL (*coboară de pe scenă*): Și pe ăsta!

EMMA: Tot tu, spintecătorule!

TOREADORUL: Nu merg!

EMMA (*scoate spada și o șterge pe ziar*): Haidel America de Sud, arena corridelor, ne așteaptă.

TOREADORUL: Nu voi să știu de America dumitale!

EMMA: Cît m-am chinuit să te scap, cîtă fantezie am cheltuit, și dentist m-am făcut... Acum, să mergem!

TOREADORUL: Doamne! Ce-am lăsat în urmă!

EMMA: Nu-ți face griji! În tîrgul ăsta, de mult se simțea nevoia unui mare scandal, a unei crime. Am făcut foarte bine: un subiect de vorbă timp de un an.

TOREADORUL: Amîndoi...

EMMA: Ei - amîndoi. Noi - amîndoi. (*Iese, urmată de Toreador.*)

(După ce ușa s-a închis în urma lor, se ridică iar cortina pe scena păpușilor.)

REGELE-PĂPUȘĂ: Al dracului mă doare / vreau ca să mi-o scoată / Ce n-am pus!

DRACUL-PĂPUȘĂ: Degeaba, dacă-i vătămată!

REGELE-PĂPUȘĂ: Știi s-o scoți? Mi-o scoate!

PRINȚUL-PĂPUȘĂ: Pe nerăsuflatel!

REGELE-PĂPUȘĂ: Ce n-am pus!

PRINȚUL-PĂPUȘĂ: Dezleagă!

REGELE-PĂPUȘĂ: Ce să mai dezleg?

DRACUL-PĂPUȘĂ: Doamne, azi, pe robu-ți / ca eu să-l culeg!

REGELE-PĂPUȘĂ: Știi s-o scoți?

PRINȚUL-PĂPUȘĂ: Îndată! Zici că te-a ciupit / Un tîntar de unde nici nu te-ai gîndit.

REGELE-PĂPUȘĂ: Ah, mă doare-al dracu'!

DRACUL-PĂPUȘĂ: Bine că mă strig!

REGELE-PĂPUȘĂ: Scoate-mi-o mai iutel!

PRINȚUL-PĂPUȘĂ: Iutel! Nu-ți fă griji! (*Îl spintecă pe Rege cu spada și curge din el rumegușul.*)

DRACUL-PĂPUȘĂ (*scormonește în pleptul Regelui și scoate o inimă mare de lemn vopsit*): Cînd e vătămată / scoate-ți-o pe dată / Cînd e vătămată / scoate-ți-o îndată!

(Regele-Păpușă zace cu sforile moi, Dracul-Păpușă iese mușcînd din inimă. Din tavan coboară Îngerașul hidos, care-l încoronează iar pe Prinț, în sunetul fanfarelor. În salon, de sub pînză, iese domnul Bovary și aplaudă, în picioare; Vecinul se ridică și el din fotoliu și aplaudă.)

CHARLES: Bravo! Bravo! Ce zici, vecine?

VECINUL: Plină de înțeleș, cumetre Bovary, ca dovleacă de semînțe.

CHARLES (*în timp ce cortina cade peste scena păpușilor*): Păcat că soția mea n-a vrut să vină.

VECINUL: Parcă a mea a vrut?! Ce știu ele, domne?!

(Întuneric.)

III

(Scena reprezintă același salon. Mobilele au fost însă lipite de pereti, pentru a face loc balerinilor care se vor produce. Momentul de balet va fi scurt și pe o muzică foarte accesibilă, dar nu prea recentă.)

Regele-Balerin și Regina-Balerină vor dansa eliberati, senzuali, fericiți că sînt în sfîrșit singuri, după moartea Regelui-Tatăl Printului. Ansamblul va dansa în jurul lor, afară de Printul-Balerin și de Printesa-Balerină, care vor sta nemiscate, în poză mîhnită. Apoi, aceștia din urmă vor dansa, sugerînd alungarea Printesei la mînhăstire. În sfîrșit, Printul-Balerin va dansa cu o sabie în mînă și-i va ucide pe toți ceilalți. Urmat de sulta lui de Diavoli va apărea Lucifer (sau Dracul-Balerin), care va lua în stăpînire sufletele criminalilor regali. Diavolii îi vor transporta pe cei doi în culise, iar Printul, singur în scenă, va fi încoronat de o lumină divină, provenită din tavan. Întuneric. Se va aprinde repede lumina și vor intra, sositi înfrigurați de la spectacol, Charles și Emma Bovary.)

CHARLES: Frig a mai fost! Vrei să faci un ceai?

EMMA: Imediat, iubitele! *(Iese, între timp Charles aduce în centru o măsuță și două fotolii, se așază, citește un ziar, Emma reîntră.)* Sper că n-a durat prea mult! *(Toamnă ceaiul.)*

CHARLES *(Iasă ziarul)*: Ce zici de balet?

EMMA: Ce să zic...

CHARLES: Frumos și plin de substanță.

EMMA: Da, iubitele...

CHARLES: Regele a fost un rol, păcat că tinerii aceia au cam stricat din solemnitatea scenei finale.

EMMA: Așa este.

CHARLES: În schimb, orchestra a fost sărăcăcioasă. Ar trebui să vorbesc la comitet, să deschidem o subscripție. Să luăm mai multe instrumente, să mai angajăm niște cântăreți...

EMMA: Neapărat.

CHARLES: Nu prea se lasă dumnealor convinși. Sînt tari în machiaverfîcuri, dar cînd e vorba de artă, habar n-au. Le-am zis-o în față.

EMMA: Foarte bine!

CHARLES: Ce-i cu tine astă-seară?

EMMA: Nimic. Ce să fie?

CHARLES: Tot ce spui este: da, foarte bine, așa este!

EMMA: Și nu-i bine?

CHARLES: Adică eu nu mai pot să discut cu tine? N-am voie să-mi spun o părere?

EMMA: Ba da, dragul meu.

CHARLES: Da - ba da - da - ba da! Asta-i discuție? Adică tu nu spui nimic! *(Se ridică.)* Ei, drăcie! Nu ți-a plăcut baletul?

EMMA: Cum să nu!

CHARLES: Ei bine, mie nu mi-a plăcut deloc. *(Se plimbă nervos.)* O porcărie! Și era imoral! Așa să știi dumneata! Imoral! Ar trebui să se interzică!

EMMA: Chiar mîine ar trebui.

CHARLES: Emma, cu tine se petrece ceva! Ce-i în mintea ta? Ți-a plăcut sau nu baletul?

EMMA: Nu.

CHARLES: De ce?

EMMA: A fost imoral.

CHARLES: Totuși, mie mi-au plăcut foarte mult soliștii.

EMMA: Și mie.

CHARLES: Termină! Ești insuportabilă! Ce dracu'! N-ai pic de personalitate!

EMMA: Am crezut că-i bine să te aprob.

CHARLES: Adică tu n-ai nici o părere a ta? De ce?

EMMA: Tu ești bărbat.

CHARLES: Și ce?

EMMA: Ești soțul meu.

CHARLES: Și asta e un motiv să te porți așa? Ca o oaie? Nu vrei să discutăm, să aflăm adevărul? Nu ai chef să mă contrazici?

EMMA: Nu.

CHARLES: Cum e posibil? Ce vom face în felul ăsta?

EMMA: Facem ce vrei tu, dragul meu.

CHARLES: Dracu' să mă ia dacă pricep ceva din mofturile

astea. Și pe tine, la fel.

EMMA: Da. Cum zici tu.

CHARLES: Altădată te enervai cînd înjuram.

EMMA: E dreptul tău.

CHARLES: Mai du-te naibii! *(Iese și trîntește ușa dinspre celelalte încăperi; în același moment se aud bătăi în ușa de la intrare, Emma deschide; în prag, Mefisto.)*

MEFISTO: Pot să intru? *(Intră, e un slăbănog îmbrăcat în frac.)*

EMMA: Cine ești dumneata?

MEFISTO *(stă pe fotoliu, pune spada, aceeași din primele acte, lîngă el, acum se observă că este Ion din partea I și Toreadorul din partea a II-a)*: Pot să stau?

EMMA: Te rog! Dar cine ești?

MEFISTO: Eu? Mefisto. Dracul, Lucifer... Poți să-mi spui Luci!

EMMA: Să-l chem pe soțul meu...

MEFISTO: A, nu! Nu-i nevoie. Lasă-l să se odihnească. Va face o călătorie lungă.

EMMA: Unde?

MEFISTO: Departe.

EMMA: Nu cred.

MEFISTO: Dacă-ți zic! I se va tăia capul.

EMMA: Cine i-l va tăia?

MEFISTO: O femeie.

EMMA: Și de ce ai venit aici? *(Îi toamnă ceai.)*

MEFISTO: Fără zahăr, mulțumesc! Am zis să stau pe-aproape. El m-a chemat. Ți amintești?

EMMA: Și vii totdeauna cînd te cheamă cineva?

MEFISTO: Totdeauna. Chiar în mai multe părți deodată.

EMMA *(bate din palme, încîntată)*: Extraordinar! Înseamnă că ești tare.

MEFISTO: Foarte tare.

EMMA: Poți îndeplini și dorințe?

MEFISTO: Cum să nu! Ce-ți dorești acum?

EMMA: Să merg la un bal.

MEFISTO: Știam eu! Domnul Bovary ăsta al tău te duce doar la piese proaste și la balete răsuflăte. *(Face un gest, începe muzica, intră balerini, care dansează perechi; în mijloc dansează Emma și Mefisto, doar un minut, apoi balerini ies, muzica se oprește.)*

EMMA *(cade în fotoliu)*: Uf! Am obosit! Cred că am dansat ore în șir! Dar știi că dansezi bine? Pășești foarte ușor.

MEFISTO: Păi, înțelegi... din cauza copitei despicate.

EMMA: Așa-i! Aproape că uitasem.

MEFISTO: Nu face nimic. Mai ai vreo dorință?

EMMA: Mă gîndesc pînă încălzesc ceaiul.

MEFISTO: Dar e fierbinte! Abia acum un minut l-al turnat!

EMMA: Și-atunci, balul?

MEFISTO: E nițel mai complicat de explicat. Oricum, ceaiul e bun. *(Bea.)*

EMMA: Ce să-ți cer... ce să-ți cer...?

MEFISTO: Pînă te gîndești, o să-ți cer eu puțină miere. Ai?

EMMA: Imediat. *(Iese și revine cu un borcan de miere, dar îmbrăcată în altă rochie, splendidă, de care nici nu-și dă seama*

c-o poartă.) Uite.

MEFISTO: Mulțumesc. Poți să te uiți în oglindă...

EMMA (se vede): Vail! Ce minune! Cum ai ghicit ce-mi doream!

MEFISTO: Am eu niște metode...

EMMA: Și, spune, este adevărat că astăzi Charles...

MEFISTO: Mda. E pe listă. Ți pare rău? N-aș crede.

EMMA: Îi iei cu tine?

MEFISTO: Nu. Se ocupă de el băieții, astea-s mărunțișuri.

EMMA: Te rog să-mi explici ceva: de ce nu mi-e frică de tine?

MEFISTO: Pentru că mă așteptai. De câte ori ți-ai contrazis bărbatul?

EMMA: Niciodată!

MEFISTO: De câte ori ai visat că-l ucizi?

EMMA: Aproape în fiecare noapte.

MEFISTO: Păi vezi? N-ai de ce să te temi. Mai bine spune-mi ce-ți mai dorești. Nu ocoli nimic.

EMMA: Nimic?

MEFISTO: Câtă vreme pot să-ți ghicesc gândurile, putoarea mi se pare inutilă, ce zici? (*Mefisto se ridică și o îmbrățișează pe Emma, întuneric, câteva secunde sclipirile unui stroboscop; întuneric; apoi, când se aprinde lumina, Mefisto și Emma stau liniștiți în fotolii și beau ceai.*)

EMMA: Deci, mi-am vîndut sufletul ție.

MEFISTO: Vîndut? L-ai oferit așa cum l-ai fi oferit oricărui muritor. De cînd aștepti asta?

EMMA: Și totuși... Ce-mi ceri în schimb?

MEFISTO: Un mic serviciu, deloc neplăcut pentru tine. (*Fără să se ridice din fotoliu, îi întinde spada.*) Mă simt cam obosit...

EMMA: Tu, obosit?

MEFISTO: E un fel de-a spune. Nu vreau să intervin direct...

EMMA: Foarte binel (*la hotărîță spada și iese, în timp ce pe ușa cealaltă vin de-aferă doi tineri în costume de balerini negre.*)

MEFISTO: Numai un minut!

EMMA (*revine, șterge natural spada cu ziarul*): S-a făcut.

MEFISTO: Uite, băieții ăștia se vor ocupa de rest. (*Le face semn, ei se duc pe ușa indicată.*) Te-ai gîndit la ce vei povesti mîine?

EMMA: Nu știu nimic! A dispărut...

MEFISTO: Nu uita: colaboratorii mei se ocupă numai de partea, să-i zicem spirituală, a problemei. Amănuntele de ordin material nu-i privesc.

EMMA: Adică? Înseamnă să fiu spînzurată.

MEFISTO: Voiam doar să spun că nu mai poți rămîne aici. Cred că trebuie să mergi cu mine.

EMMA: Acolo?

MEFISTO: Nu... Deocamdată în alt oraș, sub un alt nume...

EMMA: Și-o să vii să mă vezi?

MEFISTO: Sigur că da.

EMMA: Atunci e bine. Cînd pornim?

MEFISTO: Cînd o cînta cocoșul. E vreun cocoș prin vecini?

EMMA: Este aici, alături.

MEFISTO: Foarte bine. Acum să ne terminăm ceaiul. Spada poți să mi-o dai, că nu-ți mai trebuie. (*O ia.*)

(*Beau ceai. Emma pune mîna pe masă și Mefisto i-o prinde cu un gest tandru. Bătăi în ușă.*)

EMMA: Cine-o fi? La ora asta...

MEFISTO (*scribit*): Știu eu cine! Deschide-i, că tot intră.

EMMA (*deschide unui tînăr îmbrăcat într-un frac alb*): Cine sînteți dumneavoastră?

TÎNĂRUL (*amenințător, spre Mefisto*): Mă cunoaște dumnealui! Sîntem prieteni!

MEFISTO: Emma, vrei să ne lași puțin singuri? (*Emma iese.*) Dacă sînt aici prizonier, rămîn... Dacă sînt liber, mă retrag îndată...

TÎNĂRUL: Iubite și stimabile, nu înțeleg pentru ce între două persoane cu oarecare pretenții de seriozitate... mie îmi place să joc pe față.

MEFISTO (*sarcastic*): Stimabile domn, dumitale îți place să joci pe față, primesc, mie-mi place să joc scurt-scurt.

TÎNĂRUL: Dumneata posezi, prin ce mijloace nu-mi pasă, un obiect al meu. Iată: ești un tip practic, posezi un lucru care-mi trebuie mie și știi cît îmi trebuie. Eu viu și-ți zic: mă rog, onorabile, ce-mi ceri dumneata în schimbul acelui lucru?

MEFISTO: Cum? Nu știi?

TÎNĂRUL: Nu.

MEFISTO: Nici măcar nu-ți dă-n gînd?

TÎNĂRUL: Nu. D-aia-ntrebi

MEFISTO (*gest spre ușa pe care a ieșit Emma*): Tot nu-i limpede?

TÎNĂRUL: Onorabile domn, nu ți se pare că ceri prea mult? Ba nu, zău? spune? Nu ți se pare mult? Ai? Ce zici?

MEFISTO (*naiv*): Nul

TÎNĂRUL (*insinuant*): Dar dacă...? Ei?

MEFISTO: E un nimic, stimabile.

TÎNĂRUL (*insinuant*): Și dacă și...?

MEFISTO: E puțin, onorabile...

TÎNĂRUL: Eu sînt unul pe care dumneata să-l îmbeți cu apă rece? Spune, bărbătește: ce vrei de la mine?

MEFISTO (*se ridică*): Da? Ce vreau? Ce vreau? Știi bine ce vreau! Vreau ce mi se cuvine după o luptă de atîta vreme. Vreau ceea ce merit. Mi se cuvine! Te rog. Nu mă combate, susține-mă!

TÎNĂRUL: Dacă nu se poate?

MEFISTO: Se poate!

TÎNĂRUL: Și dacă nu voi? Zi că nu voi?

MEFISTO: Trebuie să vrei!

TÎNĂRUL: Uiți că nu e bine să te joci cu mine astfel. Nul Nu voi.

MEFISTO: Trebuie.

TÎNĂRUL: Mizerabile, canalie! (*Îi atacă pe Mefisto cu bastonul său alb, iar el parează cu sabia, răstoamă mobilele.*)

EMMA (*intră în fugă*): Domnule, te rog! Lucii! Ai înnebunit! Nu striga!

MEFISTO: Cum să nu strig, madam?

EMMA: Vă rog! Eu îți dau, domnule, ceea ce ceri! Sîntem deplin înțeleși sau nu?

TÎNĂRUL: Da, deplin... Dar...

MEFISTO: În sfîrșit, dacă vrei tu, fiel!

(Tînărul și Mefisto își dau mîna, apoi fiecare scoate batista și se șterge bine.)

EMMA *(Tînărului)*: Ia-l, domnule, și ține-l acolo!

MEFISTO: Ia lasă, dragă, că m-a enervat. Țasta-i mod de a trata afacerile?

EMMA: Credeam că v-ați înțeles...

TÎNĂRUL: Chiar așa. Am plecat. La revedere. Și te rog să nu întârziești livrarea și să mă mai pui pe drumuri.

MEFISTO: Nici o grijă! Salutare!

(Tînărul iese, Emma se apropie de Mefisto, care este afectat.)

EMMA: Știi că mi-a plăcut? Avea așa... o figură senină. Parcă emana o lumină.

MEFISTO: Trucurile lor ieftine!

EMMA: Și ce voce melodioasă...

MEFISTO: Păi cum să nu? Țștia sînt toți scopiți.

EMMA: Nu mai spune!

MEFISTO: Păi tu n-ai învățat la școală cum e cu ei? Hai să nu mai vorbim, că m-apucă sila.

EMMA: Acum o să plecăm?

MEFISTO: Ar cam fi timpul.

EMMA: Știi ceva? Ce-ar fi să-ți comanzi și tu un frac alb?

MEFISTO: N-am voie.

EMMA: Păcat! Ți-ar sta bine.

MEFISTO: Dacă ți-a plăcut așa mult de ăla, n-ai decît să te duci după el. Dar să nu mă mai chemi, pe urmă.

EMMA: Am glumit. Mergem?

MEFISTO: Da.

EMMA: Să-mi iau bagajul. Am un cufăraș pregătit pentru călătorii neprevăzute.

MEFISTO: N-o să fie nevoie. Doar nu crezi că o să călătorim cu poștalionul.

EMMA: Zău? Dar cum?

MEFISTO: O să ne grăbim foarte tare.

(Ies împreună.)

(După ieșirea Emmei cu Mefisto, muzica; pe scenă revin balerinii, care încep un număr de music-hall. După mai multe măsuri, fac loc să vină dinspre fundal Mefisto, Emma și Tînărul în alb. Ei avansează dansînd, Emma îi ține pe amîndoi de braț. Fac figuri de dans ca un trio profesionist, pe muzica tot mai rapidă. În final, cei doi o ridică pe Emma, muzica tace și toți înțepenesc precum în finalul unui număr de revistă.

Întunerici.)

IV

(Același salon din primele trei părți, numai că mobila și decorațiunile sînt de sfîrșit de secol XX. Charles Bovary, cu o ceașcă de ceai în mînă, se uită la televizor. Soneria.)

CHARLES: Intră! E deschis.

EMMA *(intrînd, aruncînd geanta pe jos)*: Of! Nu mai suport! Orașul ăsta o să mă-nnebunească!

CHARLES: Zău?

EMMA: Ce-ți pasă! Să lucrez și eu la cinci minute de casă!

CHARLES: Am și văzut un film pînă ai venit tu.

EMMA: De unde film, la ora asta?

CHARLES: Am lăsat aseară programat să-l înregistreze și acum l-am văzut.

EMMA: O să mă uit și eu mai spre seară.

CHARLES: Nu te supăra, dar vreau să trag meciul.

EMMA: Iar meci?

CHARLES: Ce-i rău în asta?

EMMA: Măcar de te-ai pricepe la fotbal!

CHARLES: Eu mă uit pentru spectacolul în sine. Este de mare interes; ca sociologie, vorbesc.

EMMA: Mi-e greață de sociologia ta. Citești tot felul de prostii, citești toate ziarurile, vezi toate emisiunile, care de care mai de-mente, și nu pricepi nimic.

CHARLES: Ai văzut tu că nu pricep?

EMMA: Văd mereu. Nici măcar atîta lucru nu scrie în studiile alea insipide: că trebuie să-ți lași nevasta să vadă și ea un film.

CHARLES: Nu era nimic de capul lui.

EMMA: Las' că-ți știu eu gusturile.

CHARLES: Poftim. Asta-i caseta. Ai jumătate de oră să-l vezi.

EMMA: Pe sărite? Mersi!

CHARLES: Dacă-ți spun că nu-i nimic! O poveste vulgară cu un tip care are complexe și se duce la psihanalist, de fapt la o psihanalistă.

EMMA *(își toarnă ceai)*: Așa...

CHARLES: Și ea îi studiază subconștientul și ajunge la concluzia că suferă de o psihoză din cauză că, pe cînd era mic, asistase la uciderea lui taică-su de către unchi-su.

EMMA: Cum adică?

CHARLES: Așa, bine! Și tipul face investigații și descoperă că într-adevăr taică-su nu-i cel adevărat, care a murit cînd era tînăr, iar cel pe care îl crede tată este de fapt fratele mai tînăr al lui taică-su, care se iubea încă de atunci cu mama lui.

EMMA *(interesată)*: Și?

CHARLES: Și chestia devine previzibilă: tipul o ia din scurt pe maică-sa, care nu-i mărturisește, dar el își dă seama de adevăr, așa că hotărăște să-i omoare pe amîndoi, ca să scape de obsezie.

EMMA: Care amîndoi?

CHARLES: Pe maică-sa și pe falsul tată. Dar psihanalista, care se-ndrăgostise de el între timp, vrea să-l oprească.

EMMA: Păi e destul de interesant.

CHARLES: Nu prea. Urmează o cursă cu mașinile: care ajunge primul.

EMMA: Și cine cîștigă?

CHARLES: Nimeni. Maică-sa are o criză de conștiință și-l omoară pe amantul ei, apoi se sinucide. Ei ajung deodată acolo, dar cînd intră îi găsesc pe ăia morți.

EMMA: Și el o ia de nevastă pe psihanalistă?

CHARLES: Nu reiese clar, dar așa s-ar părea.

EMMA: Cam prost, ai dreptate...

CHARLES: Cînd îți spun...

EMMA: Și dacă era bun, la fel procedai.

CHARLES: Te rog, fără procese de intenție.

EMMA: Eu îți propun să recunoști. Nu mă înțelegi.
CHARLES: Ba te înțeleg foarte bine!
EMMA: Ba nu. Știi ceva? Hai să terminăm circul ăsta și să divorțăm.
CHARLES: Nu vorbi aiurea!
EMMA: Zău, Charles, n-are nici un rost! Așa o să fim liberi amândoi să vedem ce ne place, când ne place...
CHARLES: Nu pricep obsesia asta morbidă! E a patruzecoa oară când mă bați la cap cu divorțul. Ți se pare că nu ești în rîndul lumii dacă n-ai divorțat măcar o dată?
EMMA: Ție ți se pare că gîndești? Că uifîndu-te toată ziua la filme și făcînd clasificări și judecăți de valoare, după sociologie și alte popularizări pe care le citești de-a valma, ești un înțelept care descifrează, mă rog, mersul epocii?
CHARLES: Da, mi se pare.
EMMA: Atunci înseamnă că ești mai nebun decît mine, și eu cu un om care suferă de asemenea dereglări nu stau. Clar?
CHARLES: În loc să stai, să fii statornică în lumea asta alienată...
EMMA: Ba te rog să lași frazele astea, învățate din broșurile tale stupide. Nu vezi că ești ridicol?
CHARLES: Chiar nu se poate să nu ne certăm?
EMMA: Nu ți se pare că e singurul motiv pentru care mai sîntem împreună?
CHARLES: Știi ce... Dacă ai chef să mă terorizezi, eu mă refugiez în baie. Nu ies decît la meci.
EMMA: Nu se poate vorbi cu tine.
CHARLES: Ba da. Însă nu în felul în care vorbești tu. (Iese.)
EMMA (nervoasă, dă drumul la film, derulează înainte și înapoi, plictisită, apoi închide; își toarnă ceva într-un pahar. Soneria; ea se duce și deschide; intră Electricianul, același cu Ion, Toreadorul și Mefisto): Ce doriți?
ELECTRICIANUL: Sînteți doamna Bovary?
EMMA: Da. Eu sînt.
ELECTRICIANUL: Ați reclamat o defecțiune la instalația de iluminat?
EMMA: Poate, soțul meu... Nu știu...
ELECTRICIANUL (scotocește în servietă): Dar totul merge bine?
EMMA: Nu știu precis. Cred că da.
ELECTRICIANUL: Atunci... (Scoate brusc din servietă un pistol.) Nu te mișca! Vorbește încet. Unde-i bărbatu-tău?
EMMA: În baie.
HOȚUL: Stai jos! Scoate chestiile alea de pe mîini.
EMMA: Care?
HOȚUL: Nu face pe proasta! Inelele, brățările.
EMMA (le pune pe masă): Ia-le.
HOȚUL: Păi, le iau! (Le bagă în buzunar.)
EMMA: Altceva tot n-ai de luat. Doar ceva de băut, dacă vrei.
HOȚUL: Bună idee! Ia toarnă-mi tu, că eu (ironic) am mîinile ocupate...
EMMA (se duce și umple un pahar): Poftim! (I-l aruncă în față, apoi îl lovește și-l dezarmează, apucă ea pistolul.) Mîinile sus!

Sus! Am făcut și karate, să știi! Sînt o femeie modernă! Charles!
HOȚUL: Fie-ți milă! Muream de foame! Nu mă turna!
EMMA: Charles! Vino repede!
HOȚUL: Lasă-mă să plec...
EMMA: Nu te mișca, mizerabile! (Strigă.) Charles!
CHARLES (apare, în halat de baie): Ce-i? A și început meciul?
EMMA: Acum începe! (Îl împușcă pe Charles, apoi îl țintește iar pe Hoț.) Ți-a plăcut? Asasinule!
HOȚUL: Ce-i asta?
EMMA: Nimic! L-ai împușcat și apoi te-ai sinucis. O.K.?
HOȚUL: Eu? Tu!
EMMA: Ce zici? Pe pistol se vor găsi amprentele tale.
HOȚUL: Fie-ți milă, cucoană!
EMMA: Las' că am văzut destule filme! (Trage și-l omoară și pe Hoț.) S-a rezolvat! (Șterge cu o batistă pistolul, îl pune în mîna Hoțului etc., scenă tipică de film polițist, cînd totul e gata ia telefonul și formează un număr. Brusc întuneric; imediat, apoi, lumină; același decor, pe masă fotografia îndoliată a lui Charles, au trecut, se vede, mai multe zile, în fotoliu Emma își pilește unghiile. Se aude soneria, Emma își rectifică ținuta, aranjează cîteva obiecte, apoi deschide, intră un bărbat - același cu Ion, Toreadorul, Hoțul etc., care-i oferă un mare buchet de flori.)
BĂRBATUL: Omagiile mele!
EMMA: În frac?! Vai, cîtă eleganță! Credeam că nu se mai obișnuiește!
BĂRBATUL: Cum să nu? E un prilej special...
EMMA: Știi... mă gîndeam că n-am făcut o impresie prea bună...
BĂRBATUL: Cum se poate?
EMMA: Știi, anunțul meu... Adevărul e că, deși am ținut mult la bietul meu soț, mă simt foarte singură.
BĂRBATUL: Înțeleg perfect.
EMMA: V-am explicat la telefon... poate să pară ciudat că la scurtă vreme... dar sîntem oameni moderni... și...
BĂRBATUL: Desigur, la viteza în care trăim totul se justifică. Aveți toată înțelegerea mea. Și compasiunea!
EMMA: E ațîț de greu... Nici nu mai pot dormi... Ce n-am luat?
BĂRBATUL: Ce să luați?! Cum știți, desigur, singurul spițer bun de ceva pe lume e amorul.
EMMA: Cît de romantic!
BĂRBATUL: Știu că este dificil să n-ai măcar cu cine să te cerți...
EMMA: Exact!
BĂRBATUL: O ceartă absurdă, cu argumente slabe: "Pentru că de aia!" ori "Așa vreau eu, na!". Am dreptate?
EMMA: Perfect!
BĂRBATUL: Să vii seara de la teatru, să te cerți pentru piesă ori să-ți scoți partenerul din sărite, fiind mereu de acord cu tot ce spune...
EMMA: Cît de bine știți toate astea!
BĂRBATUL: Să fii gata să ucizi pentru un fleac: de pildă, dacă o femeie poate sau nu să fie toreador... Să vezi baletul răsuflete și să citești știri de senzație împreună cu...

EMMA: Tocmai asta vreau!

BĂRBATUL (*îi ia mîinile*): Să te enervezi pe faptul că bea ceaiul fără să te suspecteze că l-ai otrăvit. Să-ți vină să fugi în lume cu un ocnaș... Nu?

EMMA: Da! Da! Ești fermecător.

BĂRBATUL: Am experiență. Știu ce minunat este să te plictisești, să vrei să mergi la baluri la care nu vei merge dar să te duci în schimb la teatre de păpuși ori alte spectacole grotești, cu regi și prinți care se spintecă între ei.

EMMA (*cu capul pe umărul lui*): Spune...

BĂRBATUL: Știu cât de bine este să visezi că ești posedată de diavol și cât de minunat să crezi, tot datorită celuilalt, că tu nu mai ești tu. Că intri în pielea lor, sau ei într-a ta.

EMMA: Da, ai dreptate.

BĂRBATUL: Să le strigi: Nu eu sînt... Cum te numești?

EMMA: Emma Bovary.

BĂRBATUL: Așa! Deci să le strigi: nu eu sînt doamna Bovary, ci voi sînteți doamna Bovary, osîndiților! Toate astea numai pentru că de fapt nu ești singură, nu?

EMMA: Promite-mi că-mi oferi toate aceste bucurii!

BĂRBATUL: Îți promit! Chiar și pe aceea de a mă ucide din cînd în cînd. De plictiseală, de ură, de milă, din capriciu!

EMMA (*tulburată rău*): De a te... De a te ucide? Cum așa?

BĂRBATUL (*sare în picioare*): Așa. Pur și simplu (*Scoate de undeva spada și i-o oferă, ținînd-o de lamă, ca ea să apuce mînerul.*) Ia-o!

EMMA: Dar...

BĂRBATUL: De ce nu? Șapte generații de prinți au ucis șapte generații de prințisorii E rîndul tău. Așa-i la teatru.

EMMA: Cum?

BĂRBATUL: Ca-n viață! Nu uita că nu tu ești doamna Bovary! Ei sînt! Ei! Ceilalți... Ocnașii, prinții, vecinii bolnavi de dinți și spectatorii ăia de colo, care or să ne foarfece peste un ceas în fața unei cești de ceai!

EMMA (*ia spada*): Ce ciudățeniei spui... Și-mi dai și spada asta...

BĂRBATUL: E bine să fii înarmată. Cînd ceilalți toți sînt, ai nevoie și tu de ceva tăios...

EMMA: Mda... Să fii înarmat și lumea agitată s-o învingi luptînd! Parcă am citit asta undeva...

BĂRBATUL: Fii sigură!

EMMA: Nu ți-e teamă?

BĂRBATUL: Mărturisesc că nu-mi este.

EMMA: Deloc? Nici tu n-ai imaginație.

BĂRBATUL: Te știi în stare. Dar frica nu se numără printre însușirile mele.

EMMA: Atunci înseamnă că... Știi prea multe. Da. Să te văd mai bine...

BĂRBATUL: Privește-mă. Chiar nu m-ai recunoscut?

EMMA (*se aruncă de gîtul lui, lăsînd spada să cadă*): Mefisto!

MEFISTO: Eu! Nu m-ai uitat?

EMMA: Pe tine? Cum aș fi putut să te uit! Dar ce proastă am fost că nu te-am recunoscut de la început! Ia s-aud: m-ai mințit

sau nu adineauri?

MEFISTO: Nu mint niciodată. Micile dezavantaje ale eternității.

EMMA: Deci, tu ești tot doamna Bovary?

MEFISTO: Evident.

EMMA: Atunci nu mi-e rușine de nimic.

MEFISTO: De ce să-ți fie?

EMMA: Păi, c-am ucis, c-am furat... că te-am chemat.

MEFISTO: M-ai chemat! Uite-mă!

EMMA: Dansezi la fel de bine?

MEFISTO: Exact ca totdeauna.

EMMA: Nimic nu s-a schimbat! Ce bine-mi pare! Știi că eu tot visez mereu baluri? Nici măcar asta nu s-a schimbat. Cred că datorită ție. Așa e?

MEFISTO: Nici vorbă, eu n-am nici un amestec.

EMMA: Oricum, mă bucur să te revăd. Ce vom face?

MEFISTO: Păi, totul de la capăt!

EMMA: Zău? Atunci, am nevoie de sabie!

MEFISTO: Ți-o las. A fost a ta de la început, de cînd eu eram un simplu actor distribuit în rolul prințului.

EMMA: Ai jucat formidabil toate rolurile alea. Cred că nu te supără complimentele?

MEFISTO: Deloc.

EMMA: Ei bine, am fost impresionată.

MEFISTO: Mulțumesc! (*Îi sărută mîna.*) La revedere, doamnă Bovary! Ai fost și tu fantastică!

EMMA: Ei, am făcut și eu cum am crezut că-i mai bine. Mai mult cu fraze adunate de prin cărți, noi nu prea avem personalitate.

MEFISTO: Hm, e bine să citești...

EMMA: Dar mai bine să-ți vezi de treabă! (*Rîd amîndoi.*)

MEFISTO: Acum chiar plec. Noapte bună!

(*Întuneric și clipirile stroboscopului, cînd se aprinde lumina Mefisto a dispărut; în schimb, în locul lui, se află în scenă Charles, a cărui fotografie nu mai este pe masă.*)

EMMA: Vrei ceai?

CHARLES: Da, dragă! Avem nevoie amîndoi. Piesa asta a fost o mare aiureală. Tu ai înțeles ceva?

EMMA: Știu și eu... Cred că da.

CHARLES (*bea ceai*): Da... așa, și eu pot spune cîte ceva, dar dracii ăia care tot apăreau și toate uciderile alea... Mai-mai să mă tem să-mi beau ceaiul.

EMMA: Chiar așa? Te lași influențat? (*Rîd amîndoi.*)

CHARLES: Știi ce nu mi-a plăcut? Titlul!

EMMA: Ca să-ți spun foarte sincer, eu nici nu mai știu cum îi zicea.

CHARLES: Cui? Pieseii?

EMMA: Îhî!

CHARLES: Stai să văd exact în program. (*Răsfoiește.*) Aha! (*Sacadat.*) Doamna Bovary sînt ceilalți!

EMMA: Ceilalți?

CHARLES (*ridică din umeri*): Uite-așa! Ceilalți!

-ÎNTUNERIC-

